

Δέν φαίνεται, νέα. Είμαι. Είμαι ένα κορίτσι 18 χρονών. Μαύρα μαλλιά, μαύρα μεγάλα μάτια, χαμόγελο διακριτικό σαν τον ήλιο του φθινοπώρου. Μά πάνω απ' όλα μιὰ βαθειά, άπαλή φωνή.

Μέχρι πρόπερσι ή Μ. Φαραντούρη ήταν μιὰ μαθήτρια όπως όλες οί μαθήτριες. Τό όνομά της έξω από τό σπίτι της δέν ήταν γνωστό παρά μόνο στις συμμαθήτριές της και στους καθηγητές της. Τό ότι μιὰ μέρα θά τό πρόφεραν χιλιάδες στόματα ήταν κάτι πού κανείς δέν τό ύποψιαζότανε. Ούτε ή ίδια.

Ή ίδια είχε διαγράψει με τή φαντασία της τή συνηθισμένη πορεία τής ζωής: Σπουδές, εργασία, γάμος, παιδιά... Φυσικά είχε και τή μικρή φιλοδοξία της. Δέν τολμούσε νά τήν πή σέ κανένα. Άπέφευγε και ή ίδια νά τήν συζητήση τις ώρες τής μοναξιάς της.

— Πώς έγινε Μαρία;

— Δηλαδή;

— Πώς έγινε νά βρίσκεσαι σήμερα μπροστά σ' ένα μικρόφωνο και γύρω σου χιλιάδες χέρια νά χειροκροτούν;

— Ξαφνικά! Ήταν κάτι σαν θαύμα.

— Δηλαδή ξαφνικά έγινε ένα θαύμα και άπόκτησες ωραία φωνή;

— Νά σου πώ: Φωνή είχα από μικρή. Δέν υπήρχε τραγούδι πού νά βγαίνει από ραδιόφωνο ή πικ - άπ και

μπροστά μου καθότανε ό Μίκης Θεοδωράκης.

Ή ταραχή περισσότερο ύψώθηκε όταν θά τραγουδούσα ένα δικό του τραγούδι. Τόν πασίγνωστο «Καϋμό». Πώς θά τό τολμούσα; Άποσβολωμένη τόν κύταξα με γουρλωμένα μάτια. Κάτι κατάλαβε. Μού χαμογέλασε. Φάνηκε νά διασκεδάξη με τή ταραχή μου. "Υστερα πάλι μού χαμογέλασε. Αύτ ή τή φορά μ' ένα ζεστό γεμάτο ανθρώπια χαμόγελο. Τόσο ανθρώπινο, τόσο ζεστό, ώστε ενώ δέν τόν ήξερα παρά μόνο έξ όψεως, τόν έννοιωσα σαν ένα παλιό φίλο.

Τραγούδησα. Τό πώς τραγούδησα δέν θυμάμαι. "Όταν λέω ένα τραγούδι χάνομαι σ' ένα κόσμο παράξενο γεμάτο γοητεία και όνειρο. "Ένας κόσμος πού χάνεται μόλις άκουστούν τά χειροκροτήματα.

Αύτ ή είναι ή άρχή τού μικρού ρομάντζου τής Μαρίας Φαραντούρη. Ή άρχή πού τής άνοιξε τό μεγάλο δρόμο πού σήμερα τήν έφερε στην έπιτυχία.

«Έφυγα από τό θέατρο πανευτυχής. Κι' αυτό γιατί ό Μίκης με συνεχάρη και μού ύποσχέθηκε συνεργασία. Πέρασαν μέρες, πέρασαν μήνες κι'

Μαρία Φαραντούρη:

Ένα άστρο ανατέλλει

νά μην τὸ παίρνη ἀμέσως τ' αὐτί μου. Πολλοὶ γνωστοί μου μοῦ ἔλεγαν ὅτι τραγουδάω ωραία. Ἀλλὰ τίποτα παραπάνω.

— Τὴ φωνὴ τὴν εἶχες. Πάει καλά... Ἀλλὰ τότε ποῦναι τὸ θαῦμα;

— Τὸ θαῦμα εἶναι μιὰ μικρὴ μικρὴ ἱστορία, σὰν παραμῦθι.

Δὲν τῆς ἔλεγε κανεὶς νὰ γίνῃ τραγουδίστρια. Ἀλλὰ πάντα κάτι τὴ πρόσταζε νὰ δοκιμάσῃ τὴ φωνὴ τῆς σὲ μιὰ σάλα γεμάτη κόσμο.

— Ἦταν τὸ 1963. Ὑπῆρχε τότε μιὰ κίνηση γιὰ τὴ διάδοση τοῦ ἐθνικοῦ τραγουδιοῦ. Ἦμουν ἀπὸ τὰ πρῶτα μέλη του. Λεγότανε Σύλλογος Φίλων Ἑλληνικῆς Μουσικῆς.

Ἡ Μαρία ξεκίνησε τὴν ἱστορία τῆς. Ἀναπολεῖ καὶ διηγεῖται... Θᾶλεγε κανεὶς ὅτι τραγουδάει. Πότε πότε σκοντάφτει σ' ἓνα κόμπιασμα τῆς φωνῆς. Μοιάζει μὲ τράκ... Εἶναι φανερό ὅτι δὲν τῆς ἀρέσει νὰ μιλάῃ γιὰ τὸν ἑαυτό τῆς.

«Τράκ» εἶχε πρωτοπάθει ἐκεῖνο τὸ χειμωνιάτικο βράδυ τοῦ 63 στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς. Ἔκανε τὴν πρῶτη τῆς ἐμφάνιση μαζί μὲ τοὺς Λεοντῆ καὶ Λοῖζο. Τὴ συναυλία εἶχε ὀργανώσει ὁ Σύλλογος. Ἡ αἴθουσα γεμάτη ἀπὸ ἓνα κοινὸ εὐνφικὰ διατεθειμένο ἀπέναντι στοὺς νέους τραγουδιστές...

— Ἦρθε ἡ σειρά μου. Βγήκα στὴ σκηνή. Εἰσέπραξα μερικὰ τυπικὰ χειροκροτήματα. Εὐχαρίστησα μὲ μιὰ ἀδέξια ὑπόκλιση. Ὑστερα μὲ γρήγορες ματιές ἔψαξα τὴν αἴθουσα. Δὲν πῆρα κουράγιο. Ταράχτηκα. Γιατὶ ἐκεῖ στὰ πρῶτα καθίσματα ποὺ ἦσαν

ἀπὸ τὸν Θεοδωράκη οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση. Ἀπογοητεύθηκα. Ἀπέκλεισα κάθε ἐλπίδα... Καὶ μετὰ, ξαφνικὰ ἓνα πρωτὶ, πῆρα μιὰ εἰδοποίηση: Τὴν τάδε ὥρα νὰ βρίσκομαι στὴν Κολούμπια.

— Πῆγα. Βρέθηκα μπροστὰ στὸ Μίκη καὶ σ' ἓνα συμβόλαιο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ ἀρχίσαμε πρόβες. Τραγούδησα τότε ἓνα τραγούδι γιὰ τὴ Κυπριακὴ ταινία «Τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης». «Ματωμένο φεγγάρι» εἶναι ὁ τίτλος του.

Τὸ 1964 ὁ Μίκης μὲ πῆρε στὴν καλλιτεχνικὴ πειροδεία ποὺ ἔκανε σὲ 14 πόλεις τῆς Ἑλλάδας. Τραγουδοῦσα ἓνα τραγούδι ἀπὸ τὸν Ὅμηρο. «Τὴ Λαμπρή».

— Νομίζω ὅτι μ' αὐτὸ τὸ τραγούδι ξεκίνησε ἡ ἐπιτυχία καὶ καθιερώθηκες.

— Ναί. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐνοιώσα νὰ γίνεται σεισμὸς ἀληθινὸς μετὰ ἀπὸ δική μου ἐκτέλεση ὅταν τὸ 1965 τραγούδησα στὸ Θέατρο Χατζηχρήστου τὴ «Λαμπρή».

Σήμερα 3 μόλις χρόνια μετὰ τὴν συναυλία τοῦ Πειραιᾶ, ἡ Φαραντούρη ἔχει χιλιάδες φανατικούς θαυμαστές. Μόλις πρὸ ἡμερῶν τελείωσε στὰ στούντιο τῆς Κολούμπια τὴν ἠχογράφηση ἑνὸς κύκλου τραγουδιῶν τοῦ Θεοδωράκη. Εἶναι τά: «Κουράστηκα νὰ σὲ κρατῶ», «Ἐφυγε ἡ μέρα μας πικρὴ», «Στοῦ κόσμου τὴν ἀνηφοριά», «Ἀρχισε νὰ βραδυάζει» καὶ «Ὁ ἴσκιος ἔπεσε βαρὺς» ποὺ πολὺ σύντομα θὰ τραγουδιούνται ἀπὸ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνες.